

Anem a ritme tan accelerat que ens oblidem molts cops de percebre la bellesa de les coses més senzilles del dia a dia. No podem jutjar la seva manera d'ésser, de fer i de treballar, sota els paràmetres de la nostra avançada i desenvolupada societat. Recordem que es tracta d'un país subdesenvolupat, i que cal una lectura i visió des de la seva realitat, des dels seus costums, no des dels nostres.

Cal ajudar-los per tal que puguin millorar les seves condicions de vida, i per això hi ha pobles solidaris com el nostre. El que per a nosaltres és un petit granet de sorra, per a ells és tot un món.

Alpicat Solidari

Racó culer

El passat 6 d'abril de 2008, la Penya Blaugrana d'Alpicat va organitzar un viatge al Camp Nou per tal de presenciar el partit de futbol entre el FC Barcelona i el Getafe, que va acabar amb el resultat de 0-0.

Tot i que el resultat no va ser bo, l'experiència va ser enriquidora, motiu pel qual en la propera temporada esperem realitzar altres sortides per donar suport al nostre equip.

Així mateix, des de la Junta Directiva de la Penya Blaugrana d'Alpicat, volem donar les

gràcies a tots els socis i aficionats, així com a l'Ajuntament d'Alpicat i a les empreses privades que col·laboren amb la Penya, pel suport rebut aquesta temporada.

*La Junta Directiva
Penya Blaugrana d'Alpicat
C. Major, 10
pbalpicat@terra.es*

Associació Cultural de Dones d'Alpicat

Quan arriba el mes de juny, encara que aquest any sense calor, l'Associació tanca el curs d'activitats per deixar que els uns facin vacances i els altres comencin l'època de feina forta i puguin recollir els fruits de tot un any de treball.

Les activitats setmanals han continuat endavant, per tal de mantenir-nos en bona forma i aconseguir fer de les classes quelcom més que compartir un espai i un temps comú.

Aquest trimestre:

-Ens ho vam passar molt bé amb el musical *Mamma Mia*, que vam veure a Barcelona.

-Vam gaudir amb la desfilada de vestits de paper, del Concurs Nacional de Vestits de Paper de Mollerussa, que ens va permetre veure autèntiques obres d'art en paper en les diferents modalitats. Cal comentar que va tirar endavant gràcies a la col·laboració de moltes persones que de manera desinteressada van dedicar el seu esforç.

-El viatge a Croàcia que ens va portar a conèixer els bonics paratges de la costa de l'Adriàtic.

-La Festa dels Avis, que un any més va reunir persones de més de vuitanta anys, que amb la família i amics van celebrar-ho.

Aquesta junta vol donar les gràcies per la participació i col·laboració a totes les persones que fan possible que les activitats tirin endavant, i que ens encoratgen a renovar esforços i intentar oferir noves propostes cada cop més engrescadores.

Que tinguem tots bones vacances i ens retrobem al setembre per engegar un nou curs amb renovades forces i il·lusions.

Associació Cultural de Dones d'Alpicat

Associació Cultural de Dones d'Alpicat

Quan arriba el mes de juny, encara que aquest any sense calor, l'Associació tanca el curs d'activitats per deixar que els uns facin vacances i els altres comencin l'època de feina forta i puguin recollir els fruits de tot un any de treball.

Les activitats setmanals han continuat endavant, per tal de mantenir-nos en bona forma i aconseguir fer de les classes quelcom més que compartir un espai i un temps comú.

Aquest trimestre:

-Ens ho vam passar molt bé amb el musical *Mamma Mia*, que vam veure a Barcelona.

-Vam gaudir amb la desfilada de vestits de paper, del Concurs Nacional de Vestits de Paper de Mollerussa, que ens va permetre veure autèntiques obres d'art en paper en les diferents modalitats. Cal comentar que va tirar endavant gràcies a la col·laboració de moltes persones que de manera desinteressada van dedicar el seu esforç.

-El viatge a Croàcia que ens va portar a conèixer els bonics paratges de la costa de l'Adriàtic.

-La Festa dels Avis, que un any més va reunir persones de més de vuitanta anys, que amb la família i amics van celebrar-ho.

Aquesta junta vol donar les gràcies per la participació i col·laboració a totes les persones que fan possible que les activitats tirin endavant, i que ens encoratgen a renovar esforços i intentar oferir noves propostes cada cop més engrescadores.

Que tinguem tots bones vacances i ens retrobem al setembre per engegar un nou curs amb renovades forces i il·lusions.

Associació Cultural de Dones d'Alpicat

una mica de tomballons. No he tingut influències amb el gravat. Amb la pintura, sí. Sempre havia dibuixat, des de petit, i després vaig anar a l'Escola d'Arts i Oficis tres anys. I com feia molts apunts per fer això dels gitanos, per tindre'ls i després fer-ne un quadre, tenia força facilitat per la figura humana. La major part dels meus gravats són de figura humana, però també n'hi ha de màquines, perquè llavors varen començar a sortir les excavadores i els tractors i vaig començar a fer màquines.

- En gravat, quina tècnica et satisfà més?

A mi, l'aiguafort. Això no vol dir que no hagi fet bastants puntes seques, sobretot cosa espontània, allò que veus un paisatge i com que porto una planxa el fas directament, algunes caricatures, retrats. Directament, com si fos un llapis, però era amb burí. La punta seca té aquest avantatge. Ja saps que et quedarà de l'altre cantó perquè si penses que has d'anar canviant-ho tot et tornes boig. Tu ho fas com si fos un dibuix i a l'estampar et queda del revés, però això és igual.

- Tens linòleums molt bons.

Sí, el linòleum ja és diferent. Has de que fer calcs i més coses.

- Dónes gran importància al color.

Bé, jo de gravat de color, com sóc una mica potiner, n'he fet poc perquè mai acabava d'enquadrar-los bé. No hi havia manera. Es movien o què sé jo. En el linòleum sí perquè és diferent, ja que poses el paper sobre el linòleum i veus com ho col·loques. Però en l'aiguafort, com que poses la planxa a terra i després has de posar el paper, mai l'acabava d'ajustar, i per això n'he fet pocs. A més, el procediment de la

poupe... No m'agrada això d'anar fent coloretts i anar picant. M'agrada que la planxa digui el que ha de dir sigui amb resines, amb aiguatintes, amb el que sigui, però directe a l'àcid. I encara jo no entintava amb rodets perquè havia vist aquells homes d'aquell taller antic de París que ho feien amb uns cuiros, amb unes monyeques. Llavors jo anava a un majorista de farmàcia, n'hi ha diversos a Barcelona, i li comprava un rotlló de gassa estèril i amb cotó fluix anava fent monyeques. Quan acabava la planxa ja la llençava perquè ja s'assecava, i per fer un altre gravat tornava a fer la monyeca.

- Et va costar de passar a l'abstracte?

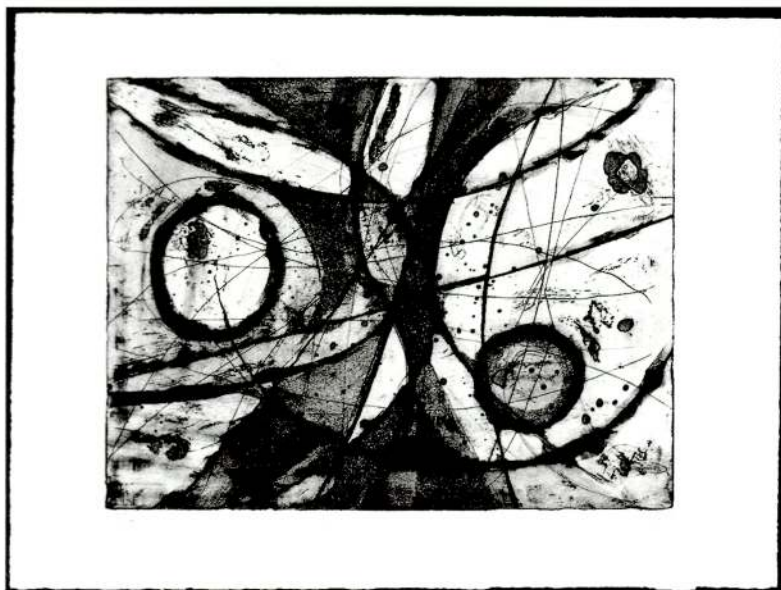
Home, no perquè vaig veure com ho feien en Vilacases i els altres. Vaig començar agafant quadres figuratius i desfigurant-los. Treient, tapant trossos i llavors sortia una altra cosa.

- En una entrevista amb en Varela comentaves que el teu amic Joob Stekelenbourg t'aconsellava deixar l'abstracte, que et limitava, ja que sortia del cervell i era com una repetició. No trobes adient pintar la realitat exterior en abstracte, sense caure en aquest cercle?

És molt difícil no caure en aquest cercle perquè els grans abstractes també hi cauen. El que passa és que són de gran categoria, però quan un *pollock* comença a ser *pollock*, al final tots són *pollocks*. No hi ha una variació. En canvi, si fas un paisatge, després fas un bodegó i després fas una figura, tot és diferent, el plantejament te l'has de fer diferent. Hi ha model, encara que sigui imaginari. Jo he pintat la major part dels quadres d'imaginació. Passo per un lloc i dic: "Coi, quin paisatge més bonic!".. Me'l miro bé i després quan arribo a casa el procuro muntar amb llapis. I si funciona, després el faig a l'oli, com feia amb els gitanos. Tinc, tenia, força memòria visual.

- En la inauguració de la teva última exposició de gravat a la ciutat de Lleida vas parlar d'encabir tot dins una el·lipse.

Bé, no és ben bé això. El concepte general del pintor, de l'artista, ha de ser aquesta idea encara que sigui implícitament. Encara que ell no s'adoni que ha de ser un cercle o bé una el·lipse perquè llavors comences amb dubtes, i quan estàs pujant l'el·lipse cada vegada ets més mestre, fins que arribes a acabar l'el·lipse. Llavors ja ets gran, ja ets un mestre,

saps el que vols, quan vols una cosa ho saps.

No m'agraden els pintors que ara tiren cap aquí i ara tiren cap allà, i ara un repte. Hi ha d'haver un tot. El públic entès ha de dir "això és un Trepat", encara que no hi hagi firma. Això no vol dir que jo em copiï,

perquè vaig canviant els models i cada model em presenta un problema i l'he de resoldre, però sense marxar del meu context. Això hi ha molts pintors que no ho saben o no ho entenen o no els interessa, però per a ells va el pollastre.

- Aquest mateix dia també en vas dir una de bona: "Captar l'univers és art, la resta és artesanía".

Això és difícil. L'univers és tan gran que només que en captis una petita parcel·la que es pugui encabir dintre un rectangle ja és molt important. T'hi has de implicar. Picasso deia que pintava amb el baix ventre. Jo no pinto tan avall, pinto més per aquí dalt, per la closca. No li retrec. Jo també sóc així: prompte i abarrocat. Però després bé el *tio Paco* amb les rebaixes: "Que això no, que això més pla, això més atrevit". Però jo els quadres aquells que deixava en Picasso, que veus que estan fets pim-pam i mira ja està el quadre retrat de la *fulana*, jo no. Home, cadascú és com és.

- Intentes transmetre algun missatge en la teva obra?

Sí, però és un missatge molt petit, que potser ja l'has sentit amb això que m'has fet. Sempre dic petit perquè som petits, vers l'univers i només vers la Terra som petits, llavors el missatge que intento donar també és petit. Ho faig per al públic, no per a mi. Jo voldria que els meus quadres agradessin a tothom, però això és impossible perquè no hi ha el grau d'educació suficient.

- En l'elaboració d'un autoretrat, què destacaries?

Jo me n'he fet molts, d'autoretrats. Com que de barba fa anys que en porto, fa més de cinquanta anys, doncs la barba. Perquè ajuda a enquadrar el retrat. Com de cabell a dalt en tinc poc, acaba d'arrodonir el retrat i dóna una certa personalitat, com de saviesa. Ja sé que pot deixar-se'n tothom.

- I a nivell personal, quin tret trobaries més destacable?

Home, potser els ulls ara ja se m'han apagat, però amb els anys que he fet de professor de dibuix, amb una mirada dominava la classe: uns ulls penetrants.

- Quin gravat compraries ara mateix?

Potser compraria un Goya (*riu*), però amb tot Rembrandt m'agrada molt. Trobo que és el millor gravador que hi ha hagut, però els seus temes no m'atreuen tant. No és que no sàpiga que en sabia més que en Goya, que sí que ho sé, però eren més teatrals, més muntada la situació. Com que han trobat les planxes de com ho feia, i veus que hi ha una planxa que la transforma i on hi havia llums després hi ha ombra, es veu la manipulació, es veu que en sabia molt.

- Com veus la teva obra en el futur?

No ho sé. La veig amb un interrogant, perquè fixa't quina cosa: no podem traspasar la frontera de Barcelona culturalment. Els de Lleida sempre som de Lleida. Som bons. Hi ha hagut el Benseny: era bon pintor. Però mai s'ha pogut passar la frontera de Barcelona.

Jo vaig anar a viure a Barcelona per veure si ho aconseguia i tampoc ho vaig aconseguir, perquè al cap de trenta anys de viure-hi, i vivia en un lloc cèntric, al carrer Balmes tocant de plaça Catalunya, al rovell de l'ou, encara quan trobava algú em deia: "Ah! Tu ets aquell pintor de Lleida". I jo pensava: "Però si fa trenta anys que hi sóc, a Barcelona. Fa més anys que tu. Sóc més

gran!"

A la crítica també li passa igual. Ara els diaris ja no fan crítica, i millor, perquè només diuen *tonteries*. Però en aquell temps que hi havia la crítica de *La Vanguardia* i del *Correu Català*, que se'n feia cas, sempre a última hora en un punt o altre s'escapava de dir "el pintor de Lleida". I llavors quedes de la reserva, com si fossis de la colònia.

- Amb la crítica has tingut més sort que amb els galeristes?

Sí, he arribat a tenir crítiques, no moltes però de molt bones, i fins i tot amb abstracte. En un saló de maig un crític molt bo va arribar a dir que vigilés en Tàpies. N'hi ha d'altres que també fan abstracte i ho toquen bé.

- Què et sembla el món del gravat avui?

Avui està de moda. S'hi ha dedicat tothom.

Quan nosaltres vàrem començar l'any 1951 no era així. Em sorprèn que ara a Lleida hi hagi tants gravadors.

Josep Manel Simó Gombau

Un tomb per l'Havana

A les set de la tarda comencem a xerrar de la seva experiència a l'Havana. Entre els dos, una ampolla de vi, unes cerveses i alguna cosa que ens diu que serà un vespre especial.

El Fill del Mestre és el nom artístic del Jordi Gasion, un alpicatí afincat a Almacelles que en aquestes alçades crec que a ningú passa per alt. Després dels dos discos que té al mercat (78 i *Aquella estranya mania de creure en la vida*), ja està treballant en un tercer.

El passat mes de març va donar un pas més en la seva carrera musical i va ser un dels tres convidats, juntament amb el valencià Òscar Briz i el cantautor de Solsona Roger Mas, com a exponents renovadors de la cançó catalana, a la cerimònia de cloenda del festival Barnasants, que enguany es va celebrar a l'Havana.

- Explica'ns una mica què hi fa i com hi arriba un músic alpicatí, a l'Havana.

Doncs aquest any, els organitzadors del festival van decidir fer l'acte de cloenda a l'Auditori Karl Marx de l'Havana per donar-li ressò a nivell internacional. Ho van fer coincidir amb un homenatge a Luis Eduardo Aute perquè fos una mica més mediàtic i ens hi van portar a nosaltres tres en representació

dels joves músics catalans.

- Com et vas quedar quan et van trucar per dir-te que tenies un concert a l'Havana?

Ja t'ho pots imaginar, sorprèn, però alhora vaig pensar que era una oportunitat única: deu dies a l'Havana convivint amb els grans personatges de la *trova cubana* i amb tants artistes que hi hauria...

- I vas poder conèixer molts músics?

Bé, vam sopar un dels dies amb ells: amb el Silvio Rodríguez, amb l'Aute... Però estaven en un altre nivell, eren les estrelles absolutes. Nosaltres vam tornar al nostre hotel de mala mort i ells van passar la nit en una luxosa mansió. Per posar-te un exemple, el primer dia,

A l'Havana, amb Òscar Briz i Roger Mas